

РЕШЕНИЕ

№ 1283

гр. Пловдив, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Мирела Г. Чипова

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20225300500861 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано по въззивна жалба, подадена от Община С., чрез пълномощника по делото адв. Р. И., против решение №260169 от 30.12.2021 г., постановено по гр.д. № 606/2017 г., по описа на Районен съд - Карлово, с което е признато за установено по отношение на Община С., че ищците са собственици на следните недвижими имоти:

-поземлен имот с идентификатор 68080.503.5049 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С., община С., област Пловдив, одобрени със Заповед № РД-18-8/11.03.2011 г. на Изпълнителния директор на АГКК, адрес на поземления имот: гр. С., п. к. ***, ул. ***, площ 1978 кв. м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: за друг вид производствен, складов обект, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: квартал: 94, парцел: IV, при съседни: 68080.503.5051, 68080.503.9004, 68080.503.5050, 68080.503.1150, 68080.503.5048;

- поземлен имот с идентификатор 68080.503.5051 по кадастралната

карта и кадастралните регистри на гр. С., община С., област Пловдив, одобрени със Заповед № РД-18-8/11.03.2011 г. на Изпълнителния директор на АГКК, адрес на поземления имот: гр. С., п. к. ***, ул. ***, площ 1725 кв. м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: за друг вид застрояване, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: квартал: 94, парцел:- складово стоп., при съсед: 68080.503.9004, 68080.503.5050, 68080.503.5049, 68080.503.5048, 68080.503.5052;

- от поземлен имот с идентификатор 68080.503.5052 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С., община С., област Пловдив, одобрени със Заповед №РД-18-8/11.03.2011 г. на Изпълнителния директор на АГКК, адрес на поземления имот: гр. С., п. к. ***, ул. *** площ 4923 кв. м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: за друг вид застрояване, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: квартал: 94, парцел:пазар, при съсед: 68080.503.9004, 68080.503.5051, 68080.503.5048,68080.503.9003, САМО 3923/4923 ид. части,

С ПРАВА В СЪСОБСТВЕНОСТТА, КАКТО СЛЕДВА:

-за поземлен имот с идентификатор 68080.503.5049 - И. А. А. и М. А. А.
- всеки по 6/36 ид. части, А. В. Т., Х. В. А. и М. В. М. - всеки по 2/36 ид. части, М. В. М. - А. - 6/36 ид. части, Д. Д. Д. и Р. Д. Д. - всеки по 3/36 ид. части, и Е. Т. А. и Й. И. А. - всяка по 3/36 ид. части;

- за поземлен имот с идентификатор 68080.503.5051 - И. А. А. и М. А. А.
- всеки по 1/2 ид. част,

- за поземлен имот с идентификатор 68080.503.5052 - Ц. И. А.

и Община С. е осъдена да предаде на ищите владенията върху гореописаните недвижими имоти, както и да заплати на И. А. А., ЕГН: ***** от гр. С., обл. Пловдив, ул. ***; М. А. А., ЕГН: ***** от гр. С., обл. Пловдив, ул. ***; А. В. Т., ЕГН: *****, с адрес: гр. С., ул. „***; Х. В. А., ЕГН: *****, с адрес: гр. С., ул. „***; М. В. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. С., ул. „***; М. В. М., ЕГН: ***** от гр. София, община Столична, ***; Д. Д. Д., ЕГН: ***** от гр. София, община Столична, ул. ***, ет.1, ал.1; Р. Д. Д., ЕГН: ***** от гр. София,община Столична, ул. ***; Е. Т. А., ЕГН: ***** от гр. София, ул. ***; Й. И. А., ЕГН: ***** от гр. София, ул. *** и Ц. И. А., ЕГН: *** от

гр. С., обл. Пловдив, ул. „***“, сумата от общо 2 808,70 лева, представляваща обезщетение за ползата, от която са лишени - получаване на наем, ползвайки неоснователно собствените им недвижими имоти, описани по-горе, без да им заплаща обезщетение за това, с което се е обогатила неоснователно за сметка на тяхното обедняване, за периода от 02.05.2012 г. до 02.06.2012 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба - 02.05.2017 . до окончателното плащане, както следва: за поземлен имот с идентификатор 68080.503.5049 с площ 1978 кв. м. - 356.30 лева, от които на И. А. А., М. А. А. и М. В. М. - А. - по 59.34 лева на всеки; А. В. Т., Х. В. А. и М. В. М. - по 19.78 лева на всеки; Д. Д. Д., Р. Д. Д., Е. Т. А. и Й. И. А. - по 29.67 лева на всеки; за поземлен имот с идентификатор 68080.503.5051 с площ 1725 кв. м. - 682.95 лева от които по 341,47 лева на И. А. А. и М. А. А.; за поземлен имот с идентификатор 68080.503.5052 - за 3923/4923 ид. части от същия, целият площ от 4923 кв. метра - по 884.72 лева на И. А. А. и М. А. А..

Във въззивната жалба се излагат съображения за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на решението. Жалбоподателят поддържа, че неправилно съдът е зачел силата на пресъдено нещо, формирана с влязлото в сила решение по гр. д. № 1056/1996г. по описа на РС-Карлово, с което е отхвърлен предявеният от общината иск за собственост по отношение на процесните недвижими имоти. Твърди , че с отхвърлянето на положителния установителен иск за собственост е отречено само правото на собственост на общината на предявеното правно основание, но от това не следва, че собственици на спорното право са ищците по настоящето дело, поради което те следва да проведат пълно и главно доказване на собствеността си. Излага съображения , че зачитайки силата на пресъдено нещо първоинстанционният съд незаконосъобразно е отказал да разгледа и обсъди наведените от общината възражения за нищожност и материална незаконосъобразност на постановените решения на поземлената комисия в производството по земеделска реституция. Твърди, че първоинстанционният съд не е обсъдил и оценил правилно събраните по делото гласни доказателства , установяващи изтекла придобивна давност от 2003г. до 2017г., а конкретно за Община С. от 2003г. до 2017г. Твърди, че оценителските експертизи - за установяване на размера на обезщетението по чл. 59 от ЗЗД, са изключително необективни и измислени, позоваващи се на весникарски оферти, без реалност на сделки и на цени. Искането до съда е за

отмяна на първоинстанционното решение и отхвърляне на исковите претенции като неоснователни.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемите страни чрез пълномощника им адв. П., с който се взема становище за нейната неоснователност с искане към въззивния съд за потвърждаване на първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259,ал.1 от ГПК; изхожда от легитимирано лице; касае неблагоприятното за него първоинстанционно решение и откъм съдържание е редовна, поради което се явява допустима.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните основания в жалбата.

Производството по делото е образувано по предявени субективно и обективно съединени иски с правно основание чл. 108 ЗС и чл.59, ал.1 от ЗЗД.

Съгласно твърденията за владение без правно основание от ответната Община С., ищите И. А. А., ЕГН: *****;М. А. А., ЕГН: ***** ;А. В. Т., ЕГН; Х. В. А., ЕГН: *****; М. В. М., ЕГН: *****; М. В. М., ЕГН: ***** ; Д. Д. Д., ЕГН: ***** ;Р. Д. Д., ЕГН: ***** ;Е. Т. А., ЕГН: ***** ;Й. И. А., ЕГН: ***** ;Ц. И. А., ЕГН: ***, претендират да бъде осъдена да им отстъпи собствеността и предаде владението, като на собственици, на следните недвижими имоти и при следните права:

- за поземлен имот с идентификатор 68080.503.5049 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С., община С., област Пловдив - Н. И. А. - 6/36 ид. части, С. А. А., И. А. А. и М. А. А. - всеки по 2/36 ид. части, Н. Х. Т.а - 6/36 ид. части, В.Г.М. и М. В. М. - А. - всеки по 3/36 ид. части, Д. Д. Д. и Р. Д. Д. - всеки по 3/36 ид. части, и Е. Т. А. и Й. И. А. - всяка по 3/36 ид. части;

- за поземлен имот с идентификатор 68080.503.5051 по кадастралната

карта и кадастралните регистри на гр. С., община С., област Пловдив - Н. И. А. - 3/6 ид. части, и С. А. А., И. А. А. и М. А. А. - всеки по 1 /6 ид. част, и

- за поземлен имот с идентификатор 68080.503.5052 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С., община С., област Пловдив - Ц. И. А.,

както и да бъде осъдена ответната Община С. да им заплати обезщетение за неоснователно ползване през периода от 02.05.2012 г. до 02.06.2012 г.,

на поземлен имот с идентификатор 68080.503.5049 в общ размер на сумата от 1978 лв., от които на Н. И. А. и Н. Х. Т.а - 329.60 лв., на С. А. А., И. А. А. и М. А. А. - на всеки по 110 лв., на В.Г.М., М. В. М. - А., Д. Д. Д., Р. Д. Д., Е. Т. А. и Й. И. А. - на всеки по 164.80 лв.;

на поземлен имот с идентификатор 68080.503.5051 в общ размер на сумата - 1725 лв., от които на Н. И. А. - 862.50 лв., на С. А. А., И. А. А. и М. А. А. - на всеки по 287.50 лв.;

на поземлен имот с идентификатор 68080.503.5052 - за 3923/4923 ид. части от същия, целият площ от 4923 кв. метра - в общ размер на сумата от 3923 лв., от които на Н. И. А. - 1961.50 лв., на С. А. А., И. А. А. и М. А. А. - на всеки по 653.83 лв.

В исковата си молба ищите твърдят, че с Решение № 0414/05.10.1993 г. , постановено по преписка с вх. № 13157/18.03.1992 г. на ПК - гр. Карлово и Решение № 0415/08.11.1993 г., постановено по преписка с вх. № 13189/18.03.1991 г. на ПК - гр. Карлово, като наследниците на К.М.Н. и И. А. Н. им, е възстановено правото на собственост в съществуващи /възстановими/ стари реални граници върху следните недвижими имоти: нива с площ от 5.800 дка, шеста категория на земята, находяща се в землището на гр. С., община С., област Пловдив, в местността „Под града“ съставляваща имот №94, парцел IV от кадастрален план, изработен през 1973 г., при граници и съсед: от изток - път, от север - ТПК „С.ски килими от запад - път, и от юг - парцел № 5 и нива от 5.000 дка, шеста категория, находящ се в землището на гр. С., община С., област Пловдив, в местността „Под града“ съставляваща имот № 94, за който са отредени парцели № 2 и № 3 от кадастрален план, изработен 1973 г., при граници и съсед: от север - парцел № 5, от изток -

парцел № 2, от запад – път, които имоти съгласно КККР на гр. С. съставляват - поземлен имот с идентификатор 68080.503.5049 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С., община С., област Пловдив, одобрени със Заповед № РД-18-8/11.03.2011 г. на Изпълнителния директор на АГКК, адрес на поземления имот: гр. С., п. к. ***, ул. ***, площ 1978 кв. м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: за друг вид производствен, складов обект, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: квартал: 94, парцел: IV, при съсед: 68080.503.5051, 68080.503.9004, 68080.503.5050, 68080.503.1150, 68080.503.5048;

- поземлен имот с идентификатор 68080.503.5051 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С., община С., област Пловдив, одобрени със Заповед № РД-18-8/11.03.2011 г. на Изпълнителния директор на АГКК, адрес на поземления имот: гр. С., п. к. ***, ул. ***, площ 1725 кв. м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: за друг вид застрояване, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: квартал: 94, парцел: II - складово стоп., при съсед: 68080.503. 9004, 68080.503.5050, 68080.503.5049, 68080.503.5048, 68080.503.5052, и

- поземлен имот с идентификатор 68080.503.5052 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С., община С., област Пловдив, одобрени със Заповед №РД-18-8/11.03.2011 г. на Изпълнителния директор на АГКК, адрес на поземления имот: гр. С., п. к. ***, ул. *** площ 4923 кв. м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: за друг вид застрояване, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: квартал: 94, парцел: III пазар, при съсед: 68080.503.9004, 68080.503.5051, 68080.503.5048, 68080.503.9003.

След проведената реституционна процедура по ЗСПЗЗ са се снабдили с констативни нотариални актове за собственост, а с договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в нот. акт № 144, том II, рег. № 7351, нот. дело № 459/29.12.2000 г., собствеността досежно поземлен имот с идентификатор 68080.503.5052 е преминала в патримониума на ищцата Ц. А..

Твърдят, че въпреки извършената в тяхна полза земеделска реституция имотите били актувани като собственост на ответната Община С. , с Акт за частна общинска собственост № 98/06.01.2000 г., Акт за частна общинска

собственост № 158/10.11.2000 г. и Акт за частна общинска собственост № 159/10.11.2000 г. Като основание за придобиване на собствеността върху имотите от общината в актовете било записано: Указ 318/02.09.2003 г., чл. 2а от ЗОС и Решение № 41/26.02.2004 г. на ОбС С., т. е. поради отделянето като самостоятелна на Община С., която относно правата на собственост върху недвижимите имоти, намиращи се на нейна територия, се явявала правопреемник на Община Карлово.

Ищците поддържат, че влязло в законна сила решение, постановено по гр. дело № 1056/1996 г. по описа на Карловски районен съд, е бил отхвърлен като неоснователен и недоказан предявения от Община Карлово иск по чл. 97 от ГПК /отм./ срещу наследниците на К.М.Н. и на И. А. Н., за признаване за установено, че общината е собственик на парцели - II, III, IV и V в кв. 94 по плана на гр. С., както и за обявяване за нищожни, като противоречащи на закона, нот. акт № 111, том II, нот. дело № 844/24.07.1996 г. и нот. акт № 119, том II, нот. дело № 876/29.07.1996 г. на Карловски районен съд, както и Решение № 0414/05.10.1993 г., постановено по преписка с вх. № 13157/18.03.1992 г. на ПК - гр. Карлово, и Решение № 0415/08.11.1993 г., постановено по преписка с вх. № 13189/18.03.1991 г. на ПК - гр. Карлово, като издадени в противоречие с разпоредбите на ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ. Съгласно императивната разпоредба на чл. 298, ал. 2 от ГПК влязлото в сила решение има действие и за наследниците на страните, както и за техните правопреемници. Тъй като Община С. се явявала правопреемник на Община Карлово, то влязлото в сила съдебно решение се ползвало със сила на пресъдено нещо и прямо ответника по настоящия правен спор.

Твърдят, че многократно са отправяли до кмета на Община С. искане за отписване на процесните имоти от актовете книги и предаване на владението върху тях. Тъй като не получили отговор, със заявление с вх. № С-1776/04.04.2016 г. отново поискали деактуването им като общинска собственост и предаването им на ищците, но и до момента това не било извършено. С тези действия Община С. оспорвала правото им на собственост, поради което за ищците е налице правен интерес от предявяване на настоящите искиви претенции.

Ответната Община С. оспорва предявените искиве и настоява за отхвърлянето им като неоснователни. Оспорва правото на собственост на

ищите по отношение на процесните недвижими имоти и релевира възражения за нищожност и материална незаконосъобразност на постановените решения на поземлената комисия в производството по земеделска реституция. Поддържа, че постановеното решение по гр. д. № 1056/1996г. по описа на РС-Карлово не е формирало сила на пресъдено нещо относно правото на собственост на ответниците върху имотите и последните следва да проведат пълно и главно доказване на собствеността си. Ответната Община С. се позовава и на изтекла в нейна полза 10-годишна придобивна давност, чрез спокойно владение, което не е било установено с насилие, при липса на адекватни смущаващи го съдебни претенции, които да го прекъсват.

От фактическа страна е безспорно между страните и документално установено по делото, че с Решение № 0414/05.10.1993 г., постановено по преписка с вх. № 13157/18.03.1992 г. на ПК - гр. и Карлово и Решение № 0415/08.11.1993 г., постановено по преписка с вх. № 13189/18.03.1991 г. на ПК - гр. Карлово, в полза на ищите, с изключение на ищцата Ц. И. А., е възстановено в качеството им на наследници на К.М.Н. - бивш жител на гр. С., починала на 04.05.1964 г. и на И. А. Н., роден на 21.06.1900г., починал на 26.02.1970г., правото на собственост в съществуващи /възстановими/ стари реални граници върху следния недвижим имот: нива с площ от 5.800 дка, шеста категория на земята, находяща се в землището на гр. С., община С., област Пловдив, в местността „Под града“ съставляваща имот №94, парцел IV от кадастрален план, изработен през 1973 г., при граници и съседни: от изток - път, от север - ТПК „С.ски килими от запад - път, и от юг - парцел № 5 и на нива от 5.000 дка, шеста категория, находящ се в землището на гр. С., община С., област Пловдив, в местността „Под града“ съставляваща имот № 94, за който са отредени парцели № 2 и № 3 от кадастрален план, изработен 1973 г., при граници и съседни: от север - парцел № 5, от изток - парцел № 2, от запад - път.

Въз основа на проведената земеделска реституция, реституираните собственици се снабдили с констативни актове за правото на собственост - нот. акт № 119, том II, нот. дело № 876/29.07.1996 г. и нот. акт № 111, том II, нот. дело № 844/24.07.1996 г.

От приетите по делото и неоспорени от страните първоначална и допълнителна СТЕ, е установено, че имотите по реституционните решения са

идентични с отразените имоти в нотариалните актове, както и с процесните имоти, които понастоящем са с идентификатори 68080.503.5049, 68080.503.5051 и 68080.503.5052 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. С.. Вещото лице е констатирано, че реституираните имоти съставляват парцели II, III и IV по кадастралния план от 1973 г., действащ към момента на издаването на решенията на ПК – Карлово. При извършеното геодезическото заснемане са установени границите на имотите, собственост на наследодателите Куна Н.а и И. Н. и при съпоставянето им с имотите по КК, се установява идентичност с процесните имоти съгласно КК.

По силата на договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в нот. акт № 144, том II, рег. № 7351, нот. дело № 459/29.12.2000 г., собствеността досежно поземлен имот с идентификатор 68080.503.5052 е преминала в патримониума на ищцата Ц. А..

С влязло в законна сила на 05.08.2006г. Решение №43/04.08.2000 г., постановено по гр. дело № 1056/1996 г. по описа на Карловския районен съд, са отхвърлени исковите претенции предявени от Община Карлово срещу наследниците на К.М.Н. и на И. А. Н., за признаване за установено, че общината е собственик на парцели - II, III, IV и V в кв. 94 по плана на гр. С., както и за обявяване за нищожни, като противоречащи на закона, нот. акт № 111, том II, нот. дело № 844/24.07.1996 г. и нот. акт № 119, том II, нот. дело № 876/29.07.1996 г. на Карловски районен съд, както и Решение № 0414/05.10.1993 г., постановено по преписка с вх. № 13157/18.03.1992 г. на ПК - гр. Карлово, и Решение № 0415/08.11.1993 г., постановено по преписка с вх. № 13189/18.03.1991 г. на ПК - гр. Карлово, като издадени в противоречие с разпоредбите на ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ.

С Указ №318/05.09.2003 г. на Президента на Република България на основание чл. 98, т. 5 от Конституцията на Република България във вр. с чл.9,ал.1,т.7 и чл.28,ал.1,т.7 от Закона за административно-териториалното устройство на Република България са утвърдени границите на Община С., област Пловдив,включваща населените места гр.С. и с.А., като са утвърдени и новите граници на Община Карлово.

С Акт за частна общинска собственост № 98/06.01.2000 г., Акт за частна общинска собственост № 158/10.11.2000 г. и Акт за частна общинска собственост № 159/10.11.2000 г. процесните имоти са актувани като

собственост на Община Карлово, като в раздел 13 забележки е отразено, че на основание Указ 318/02.09.2003 г. ; чл. 2а от ЗОС и Решение № 41/26.02.2004 г. на ОбС С., имотите са собственост на Община С..

При тези доказателства съдът намира за основателен предявения по делото иск за собственост по чл.108,ал.1 от ЗС.

По делото е безспорно установено, че с влязло в законна сила на 05.08.2006г. Решение №43/04.08.2000 г., постановено по гр. дело № 1056/1996 г. по описа на Карловски районен съд, са отхвърлени исковите претенции предявени от Община Карлово срещу наследниците на К.М.Н. и на И. А. Н., за признаване за установено, че общината е собственик на парцели - II, III, IV и V в кв. 94 по плана на гр. С., както и за обявяване за нищожни, като противоречащи на закона, нот. акт № 111, том II, нот. дело № 844/24.07.1996 г. и нот. акт № 119, том II, нот. дело № 876/29.07.1996 г. на Карловски районен съд, както и Решение № 0414/05.10.1993 г., постановено по преписка с вх. № 13157/18.03.1992 г. на ПК - гр. Карлово, и Решение № 0415/08.11.1993 г., постановено по преписка с вх. № 13189/18.03.1991 г. на ПК - гр. Карлово, като издадени в противоречие с разпоредбите на ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ.

Въззивният съд намира за неоснователно възражението на жалбоподателя, че влязлото в сила решение не го обвързва и спрямо него ищите отново следва да провеждат пълно и главно доказване на собствеността си.

В случая влязлото в законна сила на 05.08.2006г. Решение №43/04.08.2000 г., постановено по гр. дело № 1056/1996 г. по описа на Карловски районен съд, обвързва Община С., включително и по отношение на законосъобразността на постановените решение от ПК Карлово в производството по земеделска реституция. Съдът е длъжен да зачете влязлото в сила решение по отношение на лицата, които са били страни по делото, както и спрямо определен кръг трети лица – наследниците и правоприменниците. Влязлото в сила решение не обвързва и не може да бъде противопоставено единствено онези трети лица, които не са участвали като страна по делото, но претендират самостоятелни права върху предмета на спора. Община С. обаче не се явява такова трето лице. Тя възниква като самостоятелен, отделен от Община Карлово субект с Указ №318/05.09.2003 г. на Президента на Република България. Община С. се явява правоприменник на

Община Карлово, а съгласно разпоредбата на чл. 297 и чл. 298, ал. 1 от ГПК съдебното решение обвързва страните в производството, независимо от това дали са главни или допълнителни, със сила на присъдено нещо от момента на влизането си в сила.

В обобщение на изложеното дотук следва да се направи извод, че с отхвърляне на положителния установителен иск за собственост предявен от Община Карлово със сила на пресъдено нещо е установено по отношение на страните, че Община Карлово, респ. правоприемника Община С., не са собственици на спорното право на предявеното придобивно основание-чл.298, ал.1 и ал.2 ГПК и следователно е недопустимо в настоящото производство да се преразглеждат техните права върху имота, основани на наведените в производството по гр. дело № 1056/1996 г. по описа на Карловски районен съд правопрораждащи факти.Тъй като в така приключилото съдебно производство съдът е осъществил съдебен контрол върху законосъобразността на постановените решение от ПК Карлово в производството по земеделска реституция, то е недопустимо в настоящето производство да се изследват отново правопрораждащи факти, обуславящи съществуването на реституционното право по ЗСПЗЗ в полза на ищците, респ.да се обсъждат събраните в тази насока доказателства. Необходима последица от правоустановяващото действие на силата на пресъдено нещо се явява непререшаемостта на правния спор. Непререшаемостта обезпечава стабилността на правоустановяващото действие на силата на пресъдено нещо срещу опасността от противоречиво решение по същия спор между същите страни.

Ето защо въззивният съд приема,че ищците по делото са доказали правото си на собственост по силата на наследственото правопримство върху земеделската земя , притежавана от наследодателите К.М.Н. и И. А. Н. и осъществяване на реституционна процедурата по възстановяването ѝ обратно в техния патримониум с решенията на ПК Карлово съответно № 0414/05.10.1993 г. и № 0415/08.11.1993 г. и последвалата транслативна сделка. Жалбоподателят не може да прави възражения за нищожност и материална незаконосъобразност на тези решения на ПК Карлово в настоящето производство, тъй като беше казано,че в така приключилото съдебно производство съдът е осъществил съдебен контрол върху

законосъобразността на постановените решение от ПК Карлово.

Въззивният съд намира за неоснователно и възражението на жалбоподателя , че първоинстанционният съд незаконосъобразно е отрекъл правото му на собственост върху процесните имоти на основание изтекла в негова полза придобивна давност продължила повече от 10 години- през периода от 2000г. до 2017г., когато ищците са декларирали имотите пред данъчната служба.

За осъществяване на целения оригинален придобивен способ ответната община следва да установи в процеса , че е упражнявала в период по-дълъг от 10 години фактическа власт по отношение на процесните недвижими имоти, без противопоставянето от страна на ищците, както и да е демонстрирала спрямо тях поведение на пълноправен собственик, т.е поведение, което безсъмнено сочи, че упражнява собственическите правомощия в пълен обем, единствено за себе си.

В конкретния казус от показанията на разпитаните свидетелите на ищците Т. М. и В.Г., по делото е установено , че след възстановяване на собствеността върху имотите в началото на деветдесетте години на миналия век, ищците са започнали да ги стопанисват, като периодично са ги почиствали, ограждали и ползвали за различни нужди , като парцел трети е бил зает с преместваеми павилиони, ползвани за търговия от трети лица, които са имали сключени договори за наем с Община Карлово, че след постановяване на съдебното решение по делото между общината и ищците през 2000 г., последните са водели дела срещу тези трети лица за заплащане на наем за ползване на терена; че имота северно от газ станцията / а именно ПИ с идентификатор 503.5049/ е ползван от фирмата, обслужваща сметосъбирането и сметоизвозването на общината, за складиране и ремонт на контейнерите и други дейности, който им бил предоставен от ищеца И. А., работещ във фирмата. Същевременно от показанията на свидетелите на ответника Д.Д. и А.С., не се установява необезпокоявано общината да е осъществявала трайна фактическа власт върху процесните имоти. От показанията на същите е установено само, че в имот с идентификатор 503.5051 общината е складирали вещи, но не е ползвала, облагородявала, дворното място в което е изграден.

Същевременно от ищците са представили по делото и заверени преписи

от съдебни решения за дела водени срещу наематели на обекти в парцел II пазар, от които се установява, че същите са признати за собственици на имота и в това им качество е присъдено обезщетение по чл. 59 от ЗЗД. Считайки се за собственици на имотите, ищците са поискали от КРС и им е била издадена обезпечителна заповед от 17.04.2000 г. по гр.дело № 1056/1996 г. по описа на КРС за налагане на възбрана върху процесните имоти.

При тези доказателства по делото липсват причини да се приеме, че ищците са загубили правото си на собственост върху процесните имоти, респективно, че такова е възникнало в патримониума на ответника. Ответната община, чиято е доказателствената тежест в процеса не е доказала да е установила и осъществявала непрекъснато владение върху процесните недвижими имоти в продължение на изискуемия съгласно чл. 79, ал. 1 ЗС десетгодишен срок.

Предвид на гореизложеното обжалваното решение на Карловския районен съд, с което са уважени предявените от ищците срещу Община С. искиви претенции за собственост върху процесните недвижими имоти , следва да бъде потвърдено.

По отношение на исковите претенции с правно основание чл. 59 от ЗЗД настоящата инстанция намира, че правилно районния съд е приел, че след като ответникът не се легитимира като собственик на процесните недвижими имоти и е държал същите през периода от 02.05.2012 г. до 02.06.2012 г. без правно основание, то следва да заплати обезщетение за обедняването на ищците в размер на средния пазарен наем, изчислен от назначената СТЕ в първоинстанционното производство, която сума се равнява на 5730 лв. за процесния период.

Единственото и конкретно оплакване на жалбоподателя срещу първоинстанционното решение в тази му част е ,че оценителските експертизи - за установяване на размера на обезщетението по чл. 59 от ЗЗД, са изключително необективни и измислени, позоваващи се на весникарски оферти, без реалност на сделки и на цени. Въззивният съд намира така релевираното оплакване на жалбоподателя за неоснователно. Заключение на вещното лице М.К., което е послужило на съда за определяне на справедливия размер на обезщетението, равняващо се на средномесечния пазарен наем е изготвено компетентно и обективно, като са приложени

пазарни критерии- правилно наемът е определен не за земеделска земя, каквато не е процесната, тъй като се касае за имоти в чертите на населеното място ,които са се ползват за стопанска дейност. Съдът изцяло кредитира заключението на вещото лице М.К. , изхождащо от лице със специални знания в тази област и решаващият състав няма основание да се съмнява в неговата компетентост и правилност.

След като въззивната жалба не съдържа други конкретни указания за порочността на първоинстанционното решение в тази част, въззивният съд не може да формира собствени изводи по съществото на спора и за правилността на първоинстанционното решение, а следва да го потвърди.

При този изход на правния спор жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на въззивника И. А. направените във въззивното производство разноси в размер от 2700 лева, съгласно представения списък по чл.80 от ГПК.

По тези съображения, Пловдивски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260169 от 30.12.2021г., постановено по гр.д. № 606/2017 г., по описа на Районен съд Карлово, II гр.с.

ОСЪЖДА Община С., Булстат: 115816423, адрес: гр. С. ул. ***, представлявана от кмета ***, да заплати на И. А. А., ЕГН: *****, от гр. С., обл. Пловдив, ул. ***, сумата от 2700 лева-разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните по реда и условията на чл.280 и сл. ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____